

du

ka'

ikke

ta'

det

med

dig

Komedie
af Moss Hart
og George S.
Kaufman

Aarhus
Teater

Store
Scene

Sæson 79/80
Yorhå Skovman

I farcens verden

Af Vilhelm Lytken, borgmester i Hinnerup.

Der er så mange verdener: eventyrets, sportens, musikkenes, politikernes, vor daglige hverdags – farcens verden. Osv., osv. – Og hver verden har sine regler og love, som skal følges, hvis spillet skal lykkes.

Sådan er det også i aftenens forestilling, i farcen: »Du kan ikke få det med dig».

Jeg tror, at vi har godt af, i det mindste et par timer en gang imellem, at leve i farcens verden, fordi vi her bliver mindet om, at der er andre værdier til end dem vi møder i vor daglige hverdags verden.

Skal vi være ganske ærlige, og hvorfor skulle vi ikke det, må vi vel indrømme, at vor daglige hverdags verden i ret høj grad er præget af: karriere-ræs, prestige-fræs, magt-kamp, kriser, problemer, havesyge, ambitioner, stress, restriktioner, brutalitet, generationskløft og den aggressive, der lige som er blevet en fast bestanddel af danskernes hygge-mønster.

Hos vor familie i aftenens farce er det slet ikke sådan. Den verden, vi her møder, er præget af: livsglæde, enfoldighed, visdom, venlighed og godhed.

Forestillingens familie er en stor familie: Børn, forældre og bedstefaderen lever og bor sammen i det samme hus, hvor også nogle af familiens venner har deres daglige gang. – Målt med en almindelig, fornuftig og »voksen« målestok må de vel siges at være lidt skøre allesammen. – Men naturligvis nager tvivlen – sådan er jo farcens idé: Måske er det stykkets personer, der er de vise og kloge, og os – publikum – der er de skøre, forskruede og forkrampede. – Måske kunne livet være lige så ligetil for os som for stykkets familie, hvis vi holdt op med al vor stræben efter livets såkaldte goder. – Måske har vi forskrevet vor sjæl til Djævelen i al vor fortravlede stræben efter at »blive til noget« – og efter at komme til at eje en hel masse – og i hvert fald helst lidt mere end nabo. – Måske passer det, hvad der siges i stykket, at verden ikke er af lave – og måske passer det,

Kolenkhov: Verden er af lave, bedstefar.

Bedstefar: Åh, den er nu slet ikke så tosset endda, Kolenkhov. Det er menneskene, der er det. Livet er såmænd ligetil, hvis man bare slapper af.

Kolenkhov: Men hvordan kan man slappe af i disse tider?

Bedstefar: Hvis folk bare slappede af, ville det slet ikke være disse tider. Livet er skønt, hvis man forstår at leve det. Men problemet er, at folk glemmer det.

hvad der står i Prædikerens Bog i Det gamle Testamente, »at Gud har skabt menneskene, som de bør være, men de har så mange sære ting for.«

Hvad bestiller personerne i vor familie? – De bestiller lige præcis det, de har lyst til lige her og nu: Moderen er i gang med en halv snes skuespil – faderen fremstiller krudt og kinesere i kælderen – en datter danser ballet – en anden datter har kontorarbejde og bliver naturligvis, efter mange genvordigheder, til sidst gift med chefens søn – én leger med mecano – én laver karameller, som serveres for familien til middag – sammen med corn flakes, vandmelon og kød. – Og da ingen af familiens medlemmer går med ur, spiser man ikke på klokkeslet, som en pæn og ordentlig familie ellers gør det, nej, man spiser simpelthen, når man er sulten. Og så at tænke sig: spise karameller til middag! – Her må da være såvel en opgave som en udfordring for landets sundhedsapostle at sætte hårdt og energisk ind overfor.

Og endnu værre at tænke sig: at man eksperimenterer med krudt og kinesere i kælderen – uden at være iført motorbriller, styrt-hjelm og andet sikkerhedsudstyr. – Hvad må dog ikke landets store stab af sikkerhedsrepræsentanter tænke og føle. Man har åbenbart ikke i sikkerhedstjene-

sten været vågen over for kunstens farlighed og skadelige udbredelse af usunde arbejdsvaner. Ellers havde man nok nedlagt forbud mod stykket som helhed – eller i hvert fald dele heraf.

Som man vil forstå, hygger familien sig altid gevaldigt, selv om man ikke har TV. Man hygger sig hver for sig og med hinanden – og med familiens husdyr: undulater og slanger. – Hver person er levende optaget af sit eget – og blander sig derfor ikke i, hvad de andre laver, men lever alligevel med i de andres projekter. De holder af – og forstår hinanden. De får ikke hinanden til at falme og skrumpe ind, som man vel gør det i så mange familier – men de får hinanden til at folde sig ud og blomstre.

Familiens medlemmer er individualister, hvad der jo nok i dag vil virke foruroligende på mange. – Men efter min mening er det baggrunden for familiens fællesskab, fordi fællesskab ikke er ensretning og overensstemmelse i meninger. – Et virkeligt fællesskab forudsætter tværtimod forskellighed.

Familiens medlemmer gør, som sagt, hvad de lige i øjeblikket har mest lyst til. – Og den slags virker jo »revolutionært«. – Personerne vil kun arbejde med noget, de kan lide at arbejde med. De vil ikke finde sig i at gå og kede sig hver dag et langt liv igennem med

et træls og tåbeligt arbejde. De vil, hvor urimeligt det end kan lyde, mere sig og have det fornøjeligt hver dag. De vil have tid til alt – til at læse, snakke, tage til stranden og til at lægge mærke til, når det bliver forår.

Det vil jo nok være en »moral« eller en »filosofi«, som vil bekymre de bekymrede en hel del. – Sådan bare at gøre, hvad man har lyst til, det kan vist ikke gå an, kan man høre de bekymrede hviske til ægtefællen. Man skulle jo snart tro, at familien var medlem af SABAE: Sammenstillingen af bevidst arbejdssky elementer.

Og det kan måske være rigtigt nok allsammen, at det ikke sådan kan gå an. Men det skal også siges, at det i hvert fald er dødsens farligt aldrig at gøre det, man har lyst til, for så ender det nemlig med, at man til sidst slet ikke ved eller kan fornemme, hvad det egentlig er, man har lyst til.

De bekymrede kan man, med fare for at virke anmasende, også minde om, hvad Jesus siger i Matthæus-Evangeliet, kapitel 6: »Derfor siger jeg Jer, I må ikke være bekymrede for Jeres liv, hvad I skal spise, eller hvad I skal drikke, – heller ikke for Jeres legeme, hvad I skal klæde Jer med. Er ikke livet mere end maden, og legemet mere end klæderne. – Se til himlens fugle – de sør ikke og høster ikke og samler ikke i

Fra venstre: Erling Dalsborg, Marianne Flor, Per Klok, Betty Glosted og Aksel Erhardsen. I sofaen Børge Hilbert og Lone Rode

lade, og dog giver Jesus himmelske fader dem føden.«

Nå, men pæne og ordentlige mennesker regner vel heller ikke Jesus for helt tilregnelig – bortset lige fra juleaften.

Joh, vor farce er såmænd »revolutionær« nok, selv om der ingen store ord er om: faglige møder, strejker, fagforeninger kønsroller, udbygning og udnyttning. Familien taler ikke så meget, men lever efter deres »filosofi«, at de ikke vil »følge med« i den overfladiske stræben efter penge og karriere. Personerne har ikke penge og karriere, men venlighed, livsglæde og menneskelighed som – værdimålere i tilværelsen.

Det er også det, der ligger i stykkets titel: »Du ka' ikke ta' det med dig«. – Man kan også sige det, som min onkel Valdemar, der bor i Viuf, syd for Vejle: »I det sidste sæt tøj er der ingen lommer, så vi kan ikke få noget med os herfra.«

Vilhelm Lytken: cand. theol. 1962. Fra 1967-1978 skoleinspektør på Haldum-Hinnerup-skolen. Fra 1978 borgmester i Hinnerup. Medforfatter (sammen med programsekretær John Carlsen) til flere skuespil, opført på Hippodromen og Café Teatret i København. »Jo mere vi er sammen« er udgivet af forlaget Drama, 1974. »Trivslerne« og »Problematerner« er udgivet på Schönbergs forlag, 1979. Medforfatter til skolebogen, »Familien«, Gyldendal, 1976.

Stykkets personer bruger heller ingen fede ord om: trivsel, livskvalitet, solidaritet, bevidsthedsgørelse, kommunikation og social forståelse – men de har det rart og hyggeligt med hinanden, og det burde vel kunne være næsten lige så godt.

Og i stykket er der en tjenestepige, som lever som medlem af familien, og som også er glad og fornøjet – og ikke spor forbitret over, at hun er tjenestepige – og ikke lønarbejder ved et samleband på en fabrik. – Så hun må være et fund af et eksempel for Trivslerne og Problematernerne og visse fagforeninger – på en person, der trænger til »bevidsthedsgørelse« og »resocialisering«. – Man vil i hende have rigeligt og relevant stof til en lang række nye konferencer, kurser og møder. Men selv om vor familie er »revolutionær«, er det ikke sådan i parti-politisk forstand. Familien er yderst skeptisk over for både kommunismen og privatkapitalismen. – Det der med højrefløjen, venstrefløjen og midterfløjen er heller ikke rigtig noget for dem. Og det bør vel ikke være så mærkeligt. Rigtige levende mennesker, der består af kød og blod og ikke blot af meninger, lever og dør og smiler og græder ikke hverken som højre- eller venstreorienterede.

Stykkets bedstefar har en bøn, som han beder ved passende lejligheder. Da det er mit indtryk, at der ikke bedes for mange bønner i Danmark, og da jeg synes, at det er en køn og god bøn, vil jeg slutte med den:

Bedstefars første bordbøn:

Ja, kære Vorherre, vi har jo egentlig haft det meget godt et langt stykke tid nu, og det er vi dig meget taknemmelige for.

Du må huske på, at det eneste vi beder om er at fortsætte med at være glade og tilfredse på vores egen måde. Selvfølgelig vil vi gerne bevare vores gode helbred, men hvad alt andet angår, overlader vi det roligt til dig. Tak!

Børge Hilbert og Aksel Erhardsen

Marianne Flor – skuespiller i 25 år

Jubilæet markeres med rollen som Penny i aftenens forestilling. Marianne Flor er en skuespillerinde, der har forstået kunsten aldrig at lade sig snøre ind af et afgrænset rollefag. Hendes fremtoning på scenen er et resultat af en klar og energisk arbejdsindsats, der gennem de 25 år har vist, at hendes evner som skuespiller spænder vidt. I talrige roller har hun vist de fleste figurer fra luder til lady.

Privatpersonen Marianne Flor opfattes af kolleger som en god kammerat og en gæv pige. At hendes foretrukne friluftsskæftigelse er lystfiskeri, overrasker egentlig ikke hendes omgivelser. Hendes hjertelig larmende latter kan under lystfiskeriet være lidt af et handicap, for måske får den ind imellem de mest forsigtige fisk til at pile af, væk fra støjen og krogen. Men der berettes dog sandfærdige historier om store fangster.

Latteren virker derimod lokkende på mennesker. Og publikum bider på, når Marianne Flor står på scenen. Hun fanger dem ind ved sin altid sikre karakteristisk af den person, hun fremstiller, en sikkerhed, der samtidig kommer medspillerne til gode. Marianne Flor har aldrig søgt stjerne-status som skuespiller, og det gør hende til en velegnet ensemble-spiller for en landsdels-scene med et omfattende og varieret repertoire.

Engagementet ved Aarhus Teater indledtes i sæsonen 1977/78, efter at Marianne Flor havde tjent under Kai Wilton på Odense Teater i hele 10 sæsoner. Blandt rollerne i Odense kan nævnes Inger i »Ordet« af Kaj Munk, Lavinia i »Familiealbum« af Noel Coward, Emma i »Den spanske flue« af Arnold & Bach, Magdalene i »Den Stundesløse« af Holberg, Margaret i »Richard d. 3.« af Shakespeare, Tante I i »Skærmysler« af Gustav Wied og Madame i »Stuepigerne« af Jean Genet.

Straks fra starten på Aarhus Teater gled Marianne Flor ind i de nye omgivelser, og den seneste markante præstation leverede hun lige inden årsskiftet på Studio som arbejderkonen Antonia i Dario Fo-farce »Vi betaler ikke...«.

Første forestilling Marianne Flor medvirkede i på Aarhus Teater var sæsonen 1977/78's åbnings-

Marianne Flor i sin jubilæumsrolle som Penny.

musical »Pippin« som Berthe. Af andre opgaver på Aarhus Teater kan nævnes Madam Gelskirchen i Ernst Bruun Olsens »Den poetiske Raptus«, Delia i »På kant med sengen« af Alan Ayckbourn og Miss Fancy i Larry Gelbarts »Rævestreger«.

Marianne Flor er født ind i faget. Som datter af kgl. kammersanger Thyge Thygesen og operasangerinde Margherita Flor var livsbanen afstukket, og der var da heller ingen slinger i valsen, da hun i 1953 søgte optagelse som skuespillerlev på Det kgl. Teater. Her havde Marianne Flor John Price, Holger Gabrielsen og Else Højgaard som dramatiske lærere i de 2 år, uddannelsen varede. Debut'en fandt sted i en mindre rolle i »Marie Stuart« af Schiller. Det var i 1955.

Selvom den unge skuespillerinde nu stod færdiguddannet og opdraget i den klassiske ånd, var hun ikke bange for at vove springet til en hel anden slags sceneoptræden, da den navnkundige Stig Lommer lokkede hende til sit morskabsteater, ABC, samme år. I løbet af det næste år prøvede Marianne Flor kræfter i revyfaget sammen med kunstnere som Dirch Passer, Keld Petersen og Lily Broberg.

Erfaringer fra revy-scenen på Frederiksberg Allé blev et par år senere brugt i den natcabaret, som Mogens Brems og Birgit David knyttede Marianne Flor til i Universitetscaféen. Her flore-

Penny: Det er vidunderligt, hr. Kolenkhov! Hørte du det, bedstefar: kunst skabes kun i sved.

Bedstefar: Ja, men det hjælper, hvis man også har lidt talent.

Herover sammen med Erling Dalsborg

rede et frodigt kunstnermiljø igennem nogle år, for eksempel dumpede operasangere og skuespillere fra Det kgl. Teater ind efter teatertid og bidrog til underholdningen. Også kabaret-kunstnere som Lulu Ziegler, Manja Mourier og Hanne Bjarnhoff arbejdede i caféen ud på de små timer. Arbejdet i cabaret'en udviklede Marianne Flors talent for sangen og guitarspillet, som senere i et par perioder også kom Simon Rosenbaums Ny Rosenborg-cabaret til gode.

I tiåret 1957 til 1967 rejste Marianne Flor ofte på landsturnéer for Andelsteatret, Landsskole-scenen, Aksel Illum og Herman Gelin. I sommeren 1960 nåede Marianne Flor også en cabaret i Oslo, hvorefter en amerikansk impresario hørte hende og aftalte en turné i Staterne rundt på Universiteter. Det blev til 2 ture, og opgaven bestod i at holde korte foredrag om nordisk folkemusiktradition og at underholde med guitar og sangen.

Efter hjemkomsten fra den sidste tur, i 1967, stod et fast engagement åbent til Marianne Flor på Odense Teater, hvorfra hun flyttede til Aarhus Teater i 1977.

I den nuværende sæsons sidste forestilling på Store Scene spiller Marianne Flor Valerie i Horvath's folkekomedie »An der schönen blauen Donau«.

S.M.

Bedstefar: Hvis dette her fortsætter, vil jeg ønske, jeg lever, til jeg bliver 150 år.

du ka' ikke ta' det med dig

Komedie af Moss Hart & George S. Kaufman

Instruktør:
MADS-PETER NEUMANN

Koreografi:
GEORGE MILLS

Scenograf:
JENS-ANKER OLSEN

Kostumier:
CHARLOTTE CLASON

Oversætter:
HENRIK BERING LIISBERG

Medvirkende:

Penny Sycamore, gift med Paul	Marianne Flor
Bedstefaderen, far til Penny	Børge Hilbert
Paul Sycamore	Erling Dalsborg
Essie } Penny og Pauls døtre {	Betty Gløsted
Alice }	Ulla Kaufmann
Ed Carmichael, gift med Essie	Per Klok
De Pinna, p. t. fast logerende	Svend Dam
Oscar, arbejdsløs svensk immigrant	Ole Thestrup
Rosina, en slags husholderske, kæreste med Oscar	Vibeke Kull
Henderson, skatteopkræver og politiinspektør	Ejnar Hans Jensen
Betop Batopovitch Kolenkhov, russisk immigrant, danselærer	Aksel Erhardsen
Tony Kirby junior, forelsket i Alice	Søren Petersen
Anthony Kirby senior, finansmand	Jørgen Fønss
Mrs. Kirby	Ruth Maisie
Storfystinde Olga Katarina	Lone Rode
Gay Wellington, skuespillerinde	Birthe Mariat
Tre politibetjente: Allan Sonne Pedersen, Carsten Ljungkvist Jensen og Jens Kjær samt undulaterne Gøg og Gokke og boaslangerne Hubert og Olfert	

Komedien er delt i 3 akter.

Handlingen udspiller sig i Martin Vanderhofs (Bedstefaderens) hjem
i New York i 1936.

1. akt 1. scene: En hverdagsaften
1. akt 2. scene: Samme aften, noget senere
2. akt: En uge efter
3. akt: Dagen efter

Pause efter 2. akt

Regissør: Allan Lauridsen
Regissørass.: Jan Bach
Suffli: Ingeborg Jensen
Lys/lyd-ass.: Orla Pind/Kurt Bøje
Pyrotekniker: Lars Hoffmann
Barfod (fyrværkerimester)
Kongeboa-slangerne udlånes og
tilses af Jens Kjær
Malersal: Jens-Anker Olsen
Skræddersal: Hanne Gissel
Frisør: Joan Gylling
Rekvisitter: Frode Sørensen/Viggo
Jensen
Scenemester: Kai Johansen
Belysningsmester/lysdesign: Niels
Emil Larsen
Tonemester: Jens Ravn
Overregissør: Max Hansen

Programredaktion: Steen Mourier
Programforside og plakat:
Morten Skovmand
Foto fra afsluttende prøver:
Rolf Linder
Teaterforlag: Folmer Hansen
Tryk: Kannike Tryk, Århus

Produktionsleder: Jørn Walsøe

Teaterchef: Jacob Kielland

Premiere 26. januar 1980
Århus Teater Store Scene

Forestillingen slutter ca. kl. 22,15.

En født klassikers liv i Danmark

Lystspillet/komedien »Du ka' ikke ta' det med dig« har det danske publikum haft rig lejlighed til at tage til sig siden Danmarkspremieren på Odense Teater i december 1939. Det morsomme makkerpar Moss Hart og George Simon Kaufman havde skrevet flere stykker sammen siden starten af 1930'erne, og »You can't take it with you« lyste første gang op i New Yorks neonvrimmel i efteråret 1936. Deres nye barn skulle vise sig at være en født klassiker.

Allerede i 1938 lå en filmudgave klar, instrueret af datidens førende filmmand i netop denne genre, Frank Capra. Blandt hans skuespillere var James Stewart og Lionel Barrymore.

Det danske publikum havde altså lejlighed til at se filmen, før de kendte til selve teaterteksten. Filmen morede meget, men selv om det altid er et vovestykke at sætte en sådan succes op på scenen bagefter – teatrene rådede jo heller ikke dengang over samme virkemidler af teknisk art som filmen – havde »Du ka' ikke ta' det med dig« premiere på hele tre teatre inden for få måneder. Først Odense Teater i december 1939. Derefter, 11. januar 1940, på Betty Nansens teater på Frederiksberg, og fem dage efter besættelsen, 14. april 1940, her på Aarhus Teater. Betty Nansen spillede selv rollen som Penny. Og hvilken succes! Det blev til i alt 113 opførelser. På Aarhus Teater var publikums reaktion mere behersket, og det var der mindst to åbenbare grunde til: fem dage forinden var de tyske tropper marcheret ind i landet, og selv om der senere i løbet af de fem besatte år skulle udvikle sig et naturligt behov for at gå ud og more sig, var begivenheden ved premieren for tæt på til denne form for løsslupenhed. Den anden grund er noteret ned i overregissør Adolf Wantzins regi-liste. Han skriver til slut: »Grundet paa den øjeblikkelige Situation (Besættelse) er alle

Skud og Fyrværkeri i 1'-2' og 3' Akt udgaaet, og alle Scener og Replikker, som omhandler dette, enten strøget eller omarbejdet«. Hvorfor dette blev nødvendigt, skriver overregissøren intet om, men man kan forestille sig, at lystspillet har mistet noget væsentligt med disse udeladelser. Besøgstallet var katastrofalt ringe de første syv aftener, hvorefter det gik lidt bedre, og sæsonen efter, i september 1940, genoptog teatrets direktør, Erik Henning-Jensen, forestillingen. Det blev dog kun til i alt 18 opførelser. Direktøren spillede selv Bedstefaderen, og blandt de øvrige medvirkende kan nævnes Tudlik Johansen som Alice (hun blev senere leder af Det Danske Teater), Gerda Gilboe som Essie og Mis-kow Makwarth som Hr. De Pinna. Sidstnævnte stod også for iscenesættelsen.

De tre tætliggende premierer beviste dog klart, at stykket havde ekstraordinære kvaliteter med publikumstække. Filmens manuskript var omarbejdet i en sådan grad, at der næsten var tale om to forskellige oplevelser for dem, der både gik i biografen og i teatret. Også de kommende år skulle »Du ka' ikke ta' det med dig« med jævne mellemrum blive sat op med usvækket morskab for en ny generation af teatergængere.

Odense Teater meldte igen klar til premiere på lystspillet i sæsonen 1950/51. Igen succes, og

Plakaten fra 1940, tegnet af Per Buckhøj

skuespillerinden Birthe Bachhausen fik ved den lejlighed noteret sit gennembrud. I sæsonen 1955/56 var det nordjydernes tur til at opleve »Du ka' ikke ta' det med dig« på Aalborg Teater. I 50'erne brød Stig Lommer også for en sjælden gangs skyld sit revyrepertoire på ABC-teatret ved at opføre dette lystspil.

Arte og Dansk Skolescene (det var, mens Arte endnu selv producerede forestillinger) sendte deres udgave på turné i hele landet i sæsonen 1961/62. Det blev til godt 100 opførelser med Hans

W. Petersen i Bedstefaderens rolle, Kirsten Walther spillede Essie og Jørgen Buckhøj Tony Kirby junior.

Seneste opsætning, inden denne sæsons premiere på Aarhus Teater, var igen med Hans W. Petersen som Bedstefaderen på Det Ny Scala i København, sæson 1970/71.

Og nu, 40 år efter, premiere for anden gang på Aarhus Teater. Denne gang i en opsætning med alle knald-effekterne bevaret.

S. M.

Fra opførelsen af »Du kan ikke ta' det med dig« på Aarhus Teater i 1940: f.v. Gerda Pedersen (Mrs. Kirby), Per Buckhøj (Kolenkhov), Alfred Wilken (Mr. Kirby), Edouard Mielche (Ed), William Knoblauch (Paul), Erik Henning-Jensen (bedstefaderen) og Gerda Gilboe (Essie). (Foto: Fredslund)

Fra venstre: Jørgen Fønss, Søren Petersen, Ruth Matisz og Birthe Mariat

Penny: Hvorfor bliver I ikke begge to og spiser middag med os?

Alice: Nej, jeg vil gerne have, at han lærer Jer at kende i små portioner. Jeg har forberedt ham lidt, men prøv at lade være med at gøre det værre end nødvendigt. Lad være med at læse nogle af dine stykker for ham, mor, og sørg for at han ikke bliver bidt af slangerne, bedstefar. For jeg kan virkelig godt lide ham.

Ulla Kaufmann og Søren Petersen

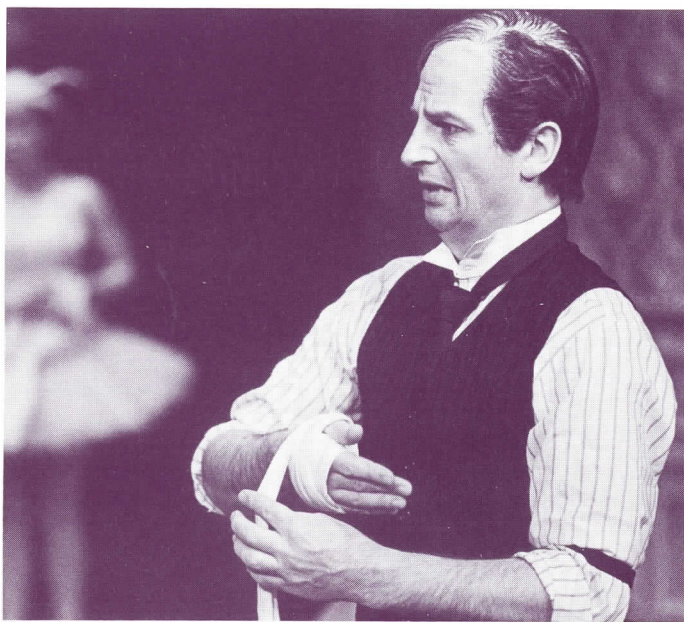
Tony: Tror du ikke, andre familier har haft det samme problem? Alle mennesker har familie.
Alice: Men ikke en som min!

Forfatterne:
Det er et hus, hvor man gør, hvad man har lyst til uden at skulle spørge nogen om lov.

Børge Hilbert og Ejnar Hans Jensen. I baggrunden Betty Gløsted

Fra venstre: Søren Petersen, Ruth Maisie, Per Klok, Børge Hilbert, Erling Dalsborg og på skulderen af Aksel Erhardsen, Jørgen Fønss

Svend Dam

Bedstefars anden bordbøn:

Ja, Vorherre, så er vi samlet igen. Vi vil gerne igen sige tak for alt det, Du har gjort for os. Det tegner til at gå godt altsammen. Alice skal giftes med Tony, og det ser ud til, at de bliver meget lykkelige. Ganske vist sprang alt fyrværkeriet i luften, men det var hr. De Pinnas fejl, ikke din. Vi er allesammen ved godt helbred, og hvad alt andet angår, overlader vi det trygt til dig. Tak!

Vibeke Kull og Ole Thestrup